

KNIHA DRUHÁ

**DVA DO HRUDI,
JEDEN DO HLAVY**

HLAVNÍ POSTAVY
International Security Assistance Force (ISAF)
Květen 2007 – červenec 2008

Na předsunuté operační základně Fenty, letiště Džalálábád, provincie Nangarhár:

Plukovník Chip Preysler, velitel, brigádní úkolové uskupení 173. výsadkové brigády („173rd Airborne“)

Na předsunuté operační základně Naraj, provincie Kúnar:

Podplukovník Chris Kolenda, velitel eskadrony, 1.eskadrona, 91. pluk kavalerie („1-91 Cav“), 173. výsadková brigáda

Kapitán Nathan Springer, velitel 1-91 Cav velitelského oddílu

Kapitán Joey Hutto, asistent operačního důstojníka 1-91 Cav

Na bojovém opěrném bodu Keating a na pozorovatelském stanovišti Warheit, provincie Núristán:

Oddíl Bulldog, 1-91 Cav, 173. výsadková brigáda

Kapitán Tom Bostick, velitel

Kapitán Joey Huto, velitel

Poručík Ken Johnson, důstojník palebné podpory

1.četa

Nadporučík Dave Roller, velitel čety

Nadporučík Hank Hughes, velitel čety

2. četa

Nadporučík John Meyer, velitel čety

Nadporučík Kyle Marcum, velitel čety

Štábní seržant Ryan Fritsche

Seržant John Wilson

Vojín první třídy Alberto Barba

3. četa

Nadporučík Alex Newsom, velitel čety

Seržant první třídy Rodney O'Dell

Štábní seržant John Faulkenberry

Vojín první třídy Chris Pfeifer

Vojín první třídy Michael Del Sarto

Vojín první třídy Jonathan Sultan

V provinčním rekonstrukčním týmu v Kala Gúši, provincie Núristán:

Komandér Sam Paparo, velitel týmu

Instruktor příslušníků afghánské armády na bojovém opěrném bodě

Keating, provincie Núristán:

Hlavní seržant námořní pěchoty Scott Ingbretsen

Na domácí frontě:

Sarah Faulkenberryová, manželka štábního seržanta Johna Faulkenberryho

Karen Pfeifferová, manželka vojína Chrise Pfeifera

Červen 2008 – červen 2009

Na předsunuté operační základně Fenty, letiště Džalálábád, provincie Nangarhár:

Plukovník John Spiszer, velitel, 3. brigádní bojový tým, 1. divize pěchoty

Na předsunuté operační základně Naraj, provincie Kúnar:

Podplukovník James Markert, velitel eskadrony, 6. eskadrona, 4. pluk kavalerie („6-4 Cav“) 3. brigády, 1. divize pěchoty

Na bojovém opěrném bodě Keating a pozorovatelském stanovišti Fritsche:

Oddíl Blackfoot, 6. eskadrona, 4. pluk kavalerie („6-4 Cav“) 3. brigády,

1. divize pěchoty

Kapitán Robert Yllescas, velitel oddílu

Nadporučík Joseph Mazzocchi, zástupce velitele

Specialista Rick Victorino, zpravodajský důstojník

Nadporučík Kyle Tucker, důstojník palebné podpory

Nadporučík Kaine Meshkin, velitel Červené čety

Nadporučík Chris Safulko, velitel Modré čety

Instruktor afghánských vojáků na bojovém opěrném bodě Keating:

Poručík námořní pěchoty Chris Briley

Na domácí frontě:

Dena Yllescasová, manželka kapitána Roba Yllescase

16 „TADY TO BUDE BEZ ZMRZLINY“

NADPORUČÍK DAVE ROLLER NECHTĚL VĚŘIT SVÝM očím. Musel se usmát.

Dva tucty nahých mladých žen?

Neutahujete si ze mě?

Roller a jeho četa byli na hřebeni nad osadou Saret Koleh, východně od bojového opěrného bodu Keating. Tábořili tam proto, aby tu oblast hlídali a pokusili se zjistit, zda Núristánci tuší, že následujícího dne, 27. června 2007, přijde do vesnice na šúru kapitán Tom Bostick. Nedaleká cesta byla oblíbeným terčem povstalců, takže se vesnicí občas prohnali američtí vojáci, ale dosud se nekonala oficiální návštěva vsi. Více než jeden den Roller a 1. četa Bostickovi, svému veliteli, hlásili samé fádňní věci: „Jedou tudy nákladáky.“ Nebo: „Zítřka by mělo být dobré počasí.“ Nyní však Roller zaměřovačem své pušky spatřil něco zajímavého.

„Bulldog-šest, tady je červená-jedna,“ mumlal do vysílačky několik minut předtím, když použil jejich volací značky. „Vypadá to, že vesnici opouští několik žen.“

Viděl, že více než dvacet žen kráčí k potoku, jenž byl přítokem řeky Landaj Sín. A potom je pozoroval, když se svlékaly.

„Zdá se, že chtějí skočit do potoka,“ šeptal Roller.

Byly to ženy ve věku od šestnácti do šedesáti. Toho horkého červencového dne slunce pálilo a ženy v potoce cákaly jedna na druhou.

Bylo to, přinejmenším, nezvyklé. Roller během svých prvních dvou měsíců v Afghánistánu viděl všeho všudy pět místních žen a všechny byly zahalené od hlavy až po paty v burkách. Toto bylo jako nějaká dívčí bazénová party. Byl sedm set metrů nad těmi núristánckými ženami

a hleděl na ně ze vzdálenosti osm set metrů, takže neviděl žádné detaily, pouze tvary a barvy. Přesto z toho cosi vyvodil: jejich skotačení ho ujistilo, že v Saret Kolehu nikdo neví o tom, že první četa je sleduje z kopce nad vesnicí.

„Červená-jedna, tady je Bulldog šest,“ řekl Bostick. „Co se děje?“

„Pane, tomu nebudete věřit,“ odpověděl Roller. „Mám tu zhruba dvacet až pětadvacet žen, jsou nahé a koupou se.“

Byla to komická, velmi krátká předehra dne, který se měl stát nejhorším dnem jejich života.

Nadporučík Alex Newsom a jeho 3. četa byli toho významného červencového dne s Bostickem na bojovém opěrném bodě Kámu jako síla rychlé reakce. Jak Rollet, tak Newsom pocházeli z pohodlného, privilegiovaného světa, který zavrhl ve prospěch světa krve a potu. Roller vyrůstal ve floridském Coral Gables a Newsom v Beverly Hills. Oba byli pohlední: Roller měl rozčuchané vlasy a uvolněný výraz kluka z lepších vrstev, zatímco Newsom byl snědý a měl rošťácký šarm. Byly to typy, jaké pozemní síly s úspěchem používají ve svých náborových videích.

Nějakou dobu to byli spolužáci na U.S. Army Ranger School, což byl dvouměsíční kurs velitelů malých jednotek ve Fort Benning v Georgii. Sblížili se však, až když byl každý z nich převelen k četě v oddílu Bulldog, 1. eskadrony 91. pluku kavalerie, která je součástí bojového týmu brigádního úkolového uskupení 173. výsadkové brigády ve Schweinfurtu v Německu. Po čtyřech týdnech v Německu Roller a Newsom odletěli zpátky do Fort Benning na kurs hloubkového průzkumu zaměřený na provádění pěších operací v malých oddílech. Tehdy se skamarádili a v pěších patrolách a taktice z Vietnamu viděli řešení pro Afghánistán. Jejich velitelé v Německu podle všeho všude chtěli jezdit v humvee, zatímco pro Rollera a Newsoma nebylo nad patrolu v zalesněných kopcích.

Netrvalo to dlouho a stali se z nich nejlepší přátelé. Byli sebevědomí, možná až arogantní a jako pouzí nadporučíci trochu příliš uvolnění při

jednání s vyššími důstojníky. Po cestě zpátky do Německa letěli první třídou a vypili všechny zásoby bourbonu Woodford Reserve na palubě.

Potom do jejich životů vpadl kapitán Tom Bostick a vyhnal z nich ty hlouposti.

Bostick pocházel z vojenské rodiny. Jeho dědeček z otcovy strany, Bill, byl seržantem pozemních sil v Pearl Harboru, když na něj zaútočili Japonci. Jeden z Billových bratrů přežil pochod smrti na Bataanu. Rodinná tradice sahá až k Jamesi Bostickovi ze Severní Karolíny, který bojoval za americké revoluce. Přes něj byl kapitán Bostick příbuzný s texaským válečným hrdinou Sionem Bostickem, který byl jako sedmnáctiletý zvěd texaské armády jedním ze tří vojáků, kteří zajali mexického prezidenta Antonia Lópeze de Santa Annu. Bostickův otec, Tom senior, byl s námořní pěchotou osmnáct měsíců ve Vietnamu a po návratu si v roce 1968 vzal Brendu Keelerovou, se kterou potom žil. O rok později Brenda na námořní základně v San Diegu porodila Tommyho juniora.

Tom Bostick Jr. vstoupil do armádních záloh ještě na střední škole v Llanu v Texasu. Jako ranger se zúčastnil operace Just Cause v Panamě, což byla akce zaměřená na zajetí generála Noriegy. Poté jako instruktor pracoval ve Fort Benning a během operace Desert Thunder, což byla mezinárodní reakce na porušování bezletové zóny na Irákem ze strany Saddáma Husajna, působil v Kuvajtu na velitelství speciálních operací. Bostick se zamiloval do kolegyně Jennifer Dudleyové, která pracovala u zpravodajské skupiny pozemních sil a měla dcerku Jessicu z předchozího manželství. V září 1991 dostal čtyřdenní volno, odletěl do marylandského Fort Mead a Jennifer si vzal. Jejich dcera Ashlie se narodila o rok později. V roce 1998, po deseti letech, kdy patřil k mužstvu, podal Tom Bostick přihlášku na důstojnický kurs ve Fort Benning a napodruhé se tam dostal. Stal se důstojníkem a prošel bojovým nasazením v Iráku a pak v Afghánistánu.

Bostick byl jedním z velitelů rot v italské Vicenze, kde v roce 2006 jako příslušník 173. výsadkové brigády přitáhl pozornost generála

Franka Helmicka, velitele South European Task Force (Airborne). Helmick potřeboval pobočníka a chtěl do této pozice Bosticka. Bylo by to pohodlné místo, jenže Bostick to odmítl: chtěl velet vojákům v poli, přestože to už dělal v Iráku a Afghánistánu. Helmick ho pro toto rozhodnutí obdivoval a zařídil to tak, že Bostick a jeho děvče se brzy přesunuli do Německa, kde byl převelen do 1-91 Cav. Eskadrona měla jen málo zkušených velitelů pěchoty, například vrchního seržanta Michaela „Teda“ Kennedyho a kapitána Joeyho Hutta, což byl plánovací důstojník eskadrony. Bostick byl jejich novým kolegou.

Když se vojáci oddílu Bulldog 1-91 Cav poprvé setkali s Bostickem, stáli ve formaci v hangáru při ceremonii výměny velitele. Bostick jim vysvětlil, že nyní jsou všichni jedna velká rodina. Hovořil s empatií a náklonností, ale na muže nejvíc udělala dojem skutečnost, že začal jako jeden z nich a propracoval se do pozice důstojníka. Nebylo to tak, že by na vysoké škole vstoupil do ROTC a pak do armády rovnou jako poručík, aniž by poznal pozici vojína.

Pro vojína první třídy Jonathana Sultana z 3. čety to znamenalo hodně. Devatenáctiletý Sultan vstoupil do pozemních sil rok předtím. Nenáviděl velitele své čety, který podle něho měl energii kolibříka. Tedy, nenáviděl, byl to postoj, jaký by měl kterýkoli voják vůči drsnému poručíkovi, který své muže nutil do tvrdého drilu a hnal je k nemožným standardům. Newsom příslušníky své čety neustále nutil běhat a dělat sklapovačky a kliky, stále dokola. Nejvíce však nenáviděli cvičení v neprůstřelných vestách a plynových maskách – cílem bylo zvýšit kapacitu jejich plic a připravit je na nedostatek kyslíku v afghánských horách. Čím víc jeho vojáci nadávali, tím víc Newsom tlačil na pilu – nechtěl však po nich nic, co by nezvládl sám.

Ale i Bostick byl drsnák. Klidně z vás vymačkal to poslední a dal vám lekci. A pokud jste se nepoučili, dal vám zatraceně zřetelně najevo, že jste neuspěli. Bostick nade vše zdůrazňoval komunikaci. Chtěl hovořit s každým, nejenom s radistou. A hodnosti ho nezajímali. Uprostřed jednoho cvičení přišel k Newsomovi a vytáhl ho z vozidla: „Laskavě si připevni

ten zkurvený mikrofon k přílbě, nebo to udělám já,“ řekl kapitán. Ačkoli byl Newsom rozhořčený, takovou chybu už nikdy neudělal. Nyní věděl, že nejsilnější zbraň, jakou má, je jeho vysílačka.

173. výsadková brigáda měla být původně vyslána do Iráku, ale v únoru 2007 ministerstvo obrany rozhodlo, že brigádu namísto toho vyšle do Afghánistánu. To bylo celkem zásadní, protože v té době vojáci cvičili v Německu boj v městském prostředí, nikoli v horách. Brigáda obratem změnila svůj výcvik a její vyšší důstojníci zrušili veškerou jazykovou a kulturní přípravu zaměřenou na Irák, včetně pokročilých kursů pro arabsky hovořící zpravodajské důstojníky. Kupodivu ani šest let po 11. září neměla armáda zpravodajské důstojníky hovořící paštunsky, kteří by je nahradili. Navíc byl posunut harmonogram odletu brigády.

Poručík Dave Roller byl rád, že došlo k této změně. Nedokázal ospravedlnit válku v Iráku sám před sebou jak z morálního, tak z mezinárodněprávního hlediska a nevěděl, jak by vysvětlil její cíl svým mužům. Volal tu zprávu svému otci: budu bojovat v „dobré“ válce. Navíc, vzhledem k tomu, že v Afghánistánu byly pouze dvě brigády – v Iráku jich během posilování americké přítomnosti v roce 2007 bylo takřka desetkrát tolik – byl Roller schopen svým vojákům tvrdit, že je čeká cosi „jedinečného“ a „speciálního“. Bostick už tam předtím byl, což posilovalo jeho sebevědomí.

Vojáci 1-91 Cav letěli z Německa do Kyrgyzstánu, odtud do Bagrámu, odtud do Džalálábádu, odtud do Naraje a tam se oddíl Bulldog oddělil a zamířil do tábora Keating. Každá zastávka znamenala zhoršení pohodlí. Když šli na večeri na letecké základně Bagram, Tom Bostick se otočil ke svému důstojníkovi palebné podpory, druhému seržantovi Kennymu Johnsonovi.

„Dáš si tu zmrzlinu?“ zeptal se ho Bostick.

„Ne,“ odpověděl Johnson.

„To bys ale měl,“ řekl Bostick. „Na Keatingu totiž žádná zmrzlina nebude.“

Podplukovník Mike Howard předal velení nad oblastí podplukovníku Chrise Kolendovi 31. května 2007. Kolenda přišel o prvního muže o dva dny později.

Kolenda byl nekonvenční důstojník s dobrým srdcem, pevnou vírou v potenciál afghánského lidu a často nejvyšším IQ široko daleko. Byl v Džalálábádu na brigádní poradě velitelů, když dostal zprávu, že v jeho operační oblasti došlo k přestřelce. Omluvil se a odešel do operačního střediska, kde zavolał na předsunutou operační základnu Naraj, odkud mu sdělili, že jeden z jeho vojáků padl. Kolenda byl v armádě téměř dvacet let a toto bylo poprvé, co byl nějaký voják pod jeho velením zabit. Vojín první třídy Jacob Lowell, kterému bylo dvaadvacet, byl hromotluk a nadšenec do amerického fotbalu. Před vstupem do pozemních sil byl problémové dítě. Toho dne došlo k napadení patrole směřující do Gawardeše z výše položeného místa. Lowell byl střelcem na humvee a byl zasažen do nohy. Vrátil se do věže a dál střílel z kulometu ráže .50, ale druhý náboj – do hrudi – ukončil jeho život.

Přestože Kolenda neznal Lowella osobně, zmocnil se ho hněv a hluboký zármutek. Řekl si, že musí zachovat klid. Potřeboval do boje dostat víc vojáků, víc zdrojů. Potřeboval se soustředit na ty, co přežili, na vítězství v další bitvě a na vytvoření podmínek, které by usnadnily příští úspěchy. To nebylo snadné. Později Kolenda a kapitán John Page, velitel roty Legion 1-503 Inf³, který velel té patrole, rozebrali, co se stalo. Ten útok se lišil od nepřátelských výpadů, kterým byl vystaven 3-71 Cav. Až do uplynulého měsíce, kdy byli zmasakrováni afghánští vojáci, se takřka každá přestřelka odvíjela na značnou vzdálenost a zdálo se, že povstalci jsou vycvičeni ledabyle. Při posledním incidentu se však nepřátelští bojovníci přiblížili ke svým terčům – a provedli napadení zblízka. Byli ukryti v terénu nad cestou. A tak jako při útoku na afghánské vojáky a Pearsallovu čet,

* Rota Legion patřila k 1. praporu 503. pluku pěchoty a byla „přiřazena“ k 1-91 Cav. Jacob Lowell byl příslušníkem roty Legion.